

Sygn. akt I Ca 250/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SO Joanna Składowska

SR del. Ewa Grzybowska

Protokolant st. sekretarz sądowy Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 02 września 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa N. S.

przeciwko Towarzystwu (...) SA w W.

o odszkodowanie i rentę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 25 marca 2015 roku, sygn.. akt I C 377/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1, 2, 3 i 4 w ten sposób, że:

A) kwotę zasądzoną w punkcie 1 b podwyższa z 3751,60 złotych do kwoty (...),60 (cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt jeden 60/100) złotych,

B) w punkcie 1 dodaje podpunkt d o następującym brzmieniu „tytułem skapitalizowanej renty kwotę (...) (jeden tysiąc trzysta dwa) złote z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 312 złotych od dnia 13 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 330 złotych od dnia 11 maja 2013 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 330 złotych od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 330 złotych od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,

C) kwotę zasądzoną od powódki na rzecz pozwanego w punkcie 3

obniża z 1447 złotych do kwoty (...) (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt

siedem) złotych,

D) kwotę obciążających powódkę wydatków z punktu 4a obniża z 1782,50 złotych do kwoty (...),36 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt jeden 36/100) złotych,

E) kwotę obciążających pozwanego kosztów podwyższa z 1573 złotych do kwoty (...),15 (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt dwa 15/100) złotych;

I. oddała apelację w pozostałej części;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. na rzecz powódki N. S. 410 (czteryście dziesięć) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym 300 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I Ca 250/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 czerwca 2013r. skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) SA w W., N. S. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanego:

- kwoty 42 000 złotych tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 kwietnia 2013r.,

- kwoty 6 586,04 złotych tytułem odszkodowania (w tym kwoty 5 686,04 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 kwietnia 2013r. – z tytułu kosztów opieki osób trzecich, badań i wizyt lekarskich, leków, dojazdów do placówek medycznych, zniszczonych okularów i zniszczonego telefonu oraz kwoty 900 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia pozwu – tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej w postępowaniu likwidacyjnym),

- po 390 złotych miesięcznie od 1 marca 2013r. tytułem renty na zwiększone potrzeby. Powódka żądała ponadto ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość oraz zasądzenia kosztów procesu. W toku procesu rozszerzyła powództwo w zakresie odszkodowania o dalszą kwotę 600 złotych.

Towarzystwo (...) SA w W. domagało się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki zwrotu kosztów postępowania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zasądził od pozwanego na rzecz powódki:

- tytułem zadośćuczynienia kwotę 12 000 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

- tytułem odszkodowania kwotę 3 751,60 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

- tytułem odszkodowania kwotę 152,32 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 17 maja 2013r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2). Natomiast rozstrzygając o kosztach procesu, zasądził od N. S. na rzecz Towarzystwa (...) SA w W. kwotę 1 447 złotych (pkt 3), nakazując ściągnąć od powódki z zasądzanego roszczenia kwotę 1 782,50 złotych i pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 573 złotych.

Rozstrzygnięcia zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 28 grudnia 2012r. w Z. na skrzyżowaniu ulicy (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego obrażeń ciała doznała powódka N. S.. W wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka doznała złamania kości przedramienia lewego typu C., które skutkowało 8 % długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu oraz skrzywienia kręgosłupa w mechanizmie „smagnięcia biczem” z następowym zespołem bólowym szyjnym bez objawów

korzeniowym, który ustąpił przed upływem sześciu miesięcy od wystąpienia urazu oraz bez ograniczenia ruchomości. Ponadto wystąpiła u powódki reakcja sytuacyjna – ostra reakcja stresowa.

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany zakład ubezpieczeń, będący ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, przyznał i wypłacił powódce 8 000 złotych tytułem zadośćuczynienia, 891,40 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzeci oraz 210,56 złotych tytułem zwrotu kosztów przejazdów.

Orzekając o odszkodowaniu na podstawie art. 444 § 1 kc, Sąd Rejonowy wskazał, że na podstawie opinii biegłego z zakresu rehabilitacji ustalił, iż w związku z doznanymi urazami istniała konieczność opieki nad powódką przez cztery miesiące w wymiarze po trzy godziny dziennie i przez kolejny jeden miesiąc w wymiarze po jednej godzinie dziennie. Koszt opieki określony został wg stawki godzinowej 11 złotych na łączną kwotę 4 950 złotych. Zdaniem Sądu, żądanie powódki w tym przedmiocie dotyczyło jednak sumy 3 648 złotych i Sąd był takim żądaniem związany w świetle art. 321 kpc, przy czym wskazaną kwotę - 3 648 złotych należało pomniejszyć o sumę 891,40 złotych ustaloną i przyznaną z tego samego tytułu przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego.

Jako nie pozostające w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc uznał Sąd pierwszej instancji żądanie zasądzenia zwrotu kosztów pomocy prawnej, z której powódka korzystała w toku postępowania likwidacyjnego w wysokości 900 złotych.

Sąd Rejonowy w całości oddalił też powództwo w zakresie roszczenia rentowego, bowiem w ocenie Sądu powódka nie wykazała w procesie zwiększonych potrzeb, wynikających ze zdarzenia szkodowego.

Mając na względzie wynik postępowania, o kosztach procesu Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął w oparciu o wynikającą z art. 100 kpc zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów, stosownie do wyniku sprawy, przy przyjęciu, że powódka wygrała proces w około 30%. Rzeczywiście poniesione przez strony w procesie koszty wyniosły łącznie 7 234 złotych – każda ze stron po 3 600 złotych z tytułu kosztów zawodowego pełnomocnika i każda ze stron po 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa procesowego.

Na tej samej zasadzie rozstrzygnięto również o niepokrytych kosztach sądowych. Wydatki te wyniosły łącznie 5 241,51 złotych, w tym opłata sądowa w wysokości 2 694 złotych oraz koszty opinii biegłych w wysokości 2 547,51 złotych. Sąd obciążył pozwanego 1 573 złotych od uwzględnionej części powództwa, zaś powódkę kwotą 1 782,50 złotych – od oddalonej części powództwa, ale tylko w zakresie kosztów opinii biegłych przeprowadzonych w sprawie z jej wniosku, zaś w pozostałym zakresie nie obciążył jej tymi kosztami.

Powódka wniosła apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie oddalającym powództwo o zapłatę kwoty 2 202 złotych tytułem odszkodowania (pkt 1 ppkt b i pkt 2 tenoru) oraz w zakresie kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3 i pkt 4 ppkt a tenoru).

Podniosła następujące zarzuty:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a. art. 321 kpc przez jego niewłaściwe zastosowanie i wyrażenie błędnego zapatrywania, że dochodzone przez powódkę koszty koniecznej opieki za cały przyjęty przez Sąd okres, tj. w wymiarze siedmiu miesięcy, ujęte w żądaniu pozwu, zarówno jako składniki odszkodowania oraz renty z tytułu zwiększonych potrzeb nie mogą zostać zasądzone w pełnej wysokości w ramach odszkodowania, gdyż byłoby to zasądzenie ponad żądanie,

b. art. 98 § 1 kpc, art. 100 kpc, art. 102 kpc polegające na oparciu rozstrzygnięcia o kosztach na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania i nie zastosowania instytucji wzajemnego zniesienia kosztów zastępstwa pomiędzy stronami w sytuacji, gdy szczególne okoliczności sprawy, w tym charakter dochodzonego przez powódkę roszczenia, subiektywne odczuwanie rozmiaru doznanej krzywdy limitującej wysokość dochodzonego w pozwie zadośćuczynienia, konieczność sięgnięcia w sprawie po opinie biegłych, a co za tym idzie odwołania się do wiedzy

specjalnej, uzasadniały skorzystanie z przewidzianego w w/w przepisach dobrodziejstwa wzajemnego zniesienia kosztów zastępstwa procesowego pomiędzy stronami,

2. niezastosowanie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, pomimo istnienia szczególnie uzasadnionego przypadku stanowiącego podstawę odstąpienia od zasądzenia od powódki na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczonych kosztów sądowych,

3. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 361 § 1 kc przez jego błędną wykładnię polegającą na konstatacji, że poniesiony przez powódkę wydatek w kwocie 900 złotych z tytułu wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez pozwanego nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym stanowiącym przedmiot postępowania poddanego kognicji Sądu a quo.

W oparciu o wskazane zarzuty skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5 953,60 złotych tytułem odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 13 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty w miejsce kwoty 3 751,60

oraz wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa procesowego pomiędzy stronami oraz nieobciążanie powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Pozwany w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji w zakresie naruszenia prawa materialnego zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do kwestii odszkodowania w związku z koniecznością korzystania przez powódkę z opieki osób trzecich, należy zaznaczyć, iż ustalając koszt niezbędnej opieki na kwotę 4 950 złotych, Sąd pierwszej instancji błędnie wskazał, że dotyczy on okresu pięciu miesięcy (cztery miesiące po trzy godziny dziennie i jednego miesiąca w wymiarze jednej godziny dziennie). Z wyliczenia matematycznego i treści opinii biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej, na której Sąd Rejonowy opierał swoje ustalenia w tym zakresie wynika jednoznacznie, że po wypadku N. S. wymagała pomocy osób trzecich przez pierwsze cztery miesiące w wymiarze trzech godzin dziennie i w kolejnych trzech miesiącach w wymiarze jednej godziny dziennie. Wyliczenie przedstawia się zatem następująco: 120 dni x 3 godziny + 90 dni x 1 godzina = 450 godzin x 11 złotych = 4 950 złotych, a po pomniejszeniu o kwotę wypłaconą – 4 058,6 złotych.

Odnosząc się – w kontekście art. 321 kpc – do żądania pozwu w tym zakresie, Sąd Rejonowy nie dostrzegł, iż obejmuje ono okres od 28 grudnia 2012r. do 28 lutego 2013r. Za dalszy okres zwrotu kosztów opieki N. S. domagała się w ramach renty z tytułu zwiększonych potrzeb, która miała być zasądzona począwszy od 01 marca 2013r. Wartość usług opiekuńczych wchodzącą w skład dochodzonego świadczenia rentowego powódka określała na 361 złotych miesięcznie. Nie może budzić żadnych wątpliwości, iż konieczność korzystania z opieki innych osób powoduje zwiększenie potrzeb w rozumieniu art. 444 § 2 kc. Nie sposób zatem przy ustaleniu wskazanego wymiaru niezbędnej opieki zgodzić się ze stwierdzeniem Sądu Rejonowego, że powódka nie wykazała w procesie zwiększonych potrzeb wynikających ze zdarzenia szkodowego. Owo stwierdzenie nie może dotyczyć okresu od 01 marca do 31 lipca 2013r. w zakresie opieki w wymiarze 270 godzin (dwa miesiące po trzy godziny i trzy miesiące po jednej godzinie), a zatem kosztu 2 970 złotych (270 dni x 11 złotych). Żądanie w tej części obejmowało natomiast 1 805 złotych (5 miesięcy x 361 złotych). Różnica pomiędzy łącznymi kosztami niezbędnej powódce pomocy (pomniejszonymi o sumę wypłaconą) – 4 058,6 a tymi żądanymi w ramach odszkodowania (2 756,6 złotych) winna być więc zasądzona jako skapitalizowana renta za okres od 01 marca do 31 lipca 2013r., a stanowi ona kwotę 1 302 złote. Podkreślenia wymaga, że kwestia, czy wskazana suma stanowi „odszkodowanie”, czy też zaległą rentę ma wyłącznie charakter techniczny, redakcyjny. Nie może natomiast budzić wątpliwości, że tak określona należność rekompensować ma uszczerbek majątkowy związany z uszkodzeniem ciała powódki i objęta była żądaniem pozwu w sprawie niniejszej.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących oddalenia żądania w zakresie kwoty 900 złotych, stanowiącej wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym, należy przypomnieć, że system odpowiedzialności odszkodowawczej oparty jest na zasadzie pełnego odszkodowania, które powinno rekompensować także szkody pośrednie, za jakie można uznać powstałe wbrew woli poszkodowanego konieczne wydatki stanowiące następstwo zdarzenia powodującego szkodę. W nauce i orzecznictwie przyjmuje się powszechnie, że szkoda, pojmowana jako wywołana wbrew woli poszkodowanego majątkowa różnica pomiędzy stanem dotychczasowym a tym, jaki spowodowało zdarzenie szkodzące, wyznaczana jest przez normalne następstwa tego zdarzenia. Teoria przyczynowości adekwatnej, zgodnie z art. 361 § 1 kc, służy nie tylko do określenia, czy dana osoba ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia szkodzącego, ale także do oznaczenia, jakie skutki pozostają w normalnym powiązaniu z tym zdarzeniem. Nie budzi sprzeciwu pogląd, że normalny związek może wykraczać poza konsekwencje bezpośrednie i umożliwia zaliczenie do zwykłych następstw zdarzenia szkodzącego także uszczerbek majątkowy wynikły z wydatków wymuszonych na poszkodowanym przez wystąpienie tego zdarzenia.

Określenie i skierowanie roszczeń wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność za określony wypadek jest normalnym, najbardziej typowym i zwykle najbardziej racjonalnym działaniem osoby poszkodowanej w wypadku komunikacyjnym. Postępowanie likwidacyjne stanowi zaś wewnętrzne postępowanie ubezpieczyciela, którego celem jest wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności tego zakładu lub innego podmiotu oraz określenia wysokości odszkodowania (art. 14 ust. 2 i ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Ocena, czy tego rodzaju czynności wymagają udziału profesjonalnego pełnomocnika nie wypada jednoznacznie, zależy bowiem od wielu okoliczności, a przede wszystkim od tego, jakie szkody spowodował wypadek. Różnica nie ogranicza się tylko do zakresu potrzebnej wiedzy przy formułowaniu roszczeń, ale może dotyczyć także fizycznej zdolności poszkodowanego do prowadzenia spraw związanych z ich dochodzeniem. Tym niemniej, zasada pełnego odszkodowania nie sprzeciwia się możliwości uwzględnienia tego typu wydatków jako podlegającej wyrównaniu szkody majątkowej. Uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą zatem w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) (por. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 13 marca 2012r., III CZP 75/11, OSNC 2012/7-8/81).

Powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego doznała uszkodzenia ciała, które skutkowało określonymi dolegliwościami, a co najistotniejsze przez okres siedmiu miesięcy po wypadku czyniło powódkę zależną od pomocy osób trzecich. W tych okolicznościach skorzystanie w zakresie formułowania różnego rodzaju roszczeń, gromadzenia niezbędnej dokumentacji i wystąpienia do podmiotu odpowiedzialnego ze stosownymi żądaniami z pomocy fachowego pełnomocnika uznać należało za w pełni uzasadnione i pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. Tym samym podniesiony w tym zakresie wydatek mieści się w pojęciu „wszelkie wyniki z tego powodu koszty” zawartym w art. 444 § 1 kc. Zatem pominięcie go w przyznanym odszkodowaniu uznać należało za nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy – na zasadzie art. 386 § 1 kpc – zmienił zaskarżony wyrok w punktach 1, 2, 3 i 4 w ten sposób, że: kwotę zasądzoną w punkcie 1 b podwyższył z 3 751,60 złotych do 4 651,60 złotych; w punkcie 1 dodał podpunkt d dodatkowo zasądzając z tytułu skapitalizowanej renty kwotę 1 302 złote z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 312 złotych od dnia 13 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 330 złotych od dnia 11 maja 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 330 złotych od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 330 złotych od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty

(daty płatności odsetek wynikają z dat płatności renty określonych na 10. dzień każdego miesiąca).

Powyższe uzasadniało również korektę orzeczenia w zakresie kosztów procesu. Przy takim rozstrzygnięciu bowiem zasadne było przyjęcie wygranej powódki w 34 % (zasądzono łącznie 18 105,92 złotych z żądanych 53 266,04 złotych).

Natomiast co do zarzutu niezastosowania art. 102 kpc oraz 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd Okręgowy ocenił apelację za bezzasadną. Ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa we wskazanych przepisach ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem w kontekście okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (por. postanowienia SN: z dnia 26 stycznia 2012r., III CZ 10/12, z dnia 23 maja 2012r., III CZ 25/12, z dnia 20 kwietnia 2012r., III CZ 17/12, z dnia 27 kwietnia 2012r., V CZ 2/12). Niewątpliwie ogranicza to zakres rozpoznania środka zaskarżenia na postanowienie o kosztach procesu przez sąd drugiej instancji i w konsekwencji „uszczupla” możliwość modyfikowania orzeczenia, a sąd meriti uzyskuje dużą autonomię w kształtowaniu tego rozstrzygnięcia. Ponadto za utrwalony w doktrynie i judykaturze uważa należy pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (J. Bodio, J. Domendecki, A. Jakubecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III, postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2010r., II PZ 21/10, LEX nr 661507).

Odnosnie wskazywanego przez skarżącego subiektywnego odczucia powódki oraz braku wiedzy specjalistycznej, zauważyć należało, że zarówno w toku procesu, jak i przed jego wszczęciem N. S. reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który mógł i powinien służyć jej wiedzą i doświadczeniem zawodowym ułatwiającym prawidłowe określenie wysokości dochodzonych roszczeń. Nie może być przesądzający również argument o wygraniu sprawy co do zasady, skoro zasada ta pozostawała poza sporem – pozwany dobrowolnie wypłacił część świadczeń. W ocenie Sądu Okręgowego w tych warunkach nie znajduje uzasadnienia przerzucanie wyłącznie na zakład ubezpieczeń lub ogół podatników kosztów weryfikacji wygórowanych roszczeń osoby poszkodowanej.

Stąd – na podstawie art. 385 kpc – oddalenie apelacji w tym zakresie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 100 zdanie drugie i 391 § 1 kpc, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki łącznie kwotę 410 złotych, na którą złożyły się: opłata od apelacji - 110 złotych, wynagrodzenie adwokackie - 300 złotych (wg stawki minimalnej stosownie do § 6 pkt 3 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie...” z dnia 28 września 2002r. (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 461).